

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TAHEREH MAFI

Suomentanut Salla Voutilainen

SHATTER ME -MAAILMAN TARINA

WSOY

TAHEREH MAFI

**KATSO
MINUA**

SUOMENTANUT
SALLA VOUTILAINEN

Werner Söderström Osakeyhtiö, Helsinki

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos:
Watch Me

Copyright © 2025 Tahereh Mafi
All Rights Reserved

Published by agreement with Writers House, New York
and Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam.

Suomenkielinen laitos © Salla Voutilainen ja WSOY, 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-951-0-52747-4
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Seuraavan sukupolven ei tarvitse keksiä,
kuinka vapauttaa kansa, vaan pikemminkin,
kuinka saada kansa rakastamaan alamaisuuttaan.

– Aldous Huxley

Minkä määrän väkivaltaa tällaisen lempeyden
saavuttaminen vaatii.

– Tuntematon

ROSABELLE

LUKU 1

Avaan kaapin oven, mutta hyllyt ammottavat tyhjiyttään.

Eihän se mikään yllätys ole, koska hyllyt ovat olleet tyhjillään viikkoja. Claran vuoksi minä kaappiin joka aamu kurkkaan ikään kuin oven takana voisi odottaa muutakin kuin kaapin nurkassa majaileva vikkelijalkainen torakka.

Suljen kaapin oven ja käännyn katsomaan Claraa. Hän ei koskaan nouse sängystä, ellen kannan häntä. Tänään hän istuu pystyasennossa ja katselee ulos kuuraisesta ikkunasta, varhaisaamun valo muuttaa hänen silmänsä tavallistakin kalpeammiksi. Claran käsi tärisee, kun hän nykäisee nukkavierua verhoa, ja sininen hehku valaisee hetkellisesti ikkunalasien.

»Leipä on loppu», ilmoitan. »Lähden ulos.»

Joinain päivinä Clara antaa minun lähteä kyselemättä mitään. Joinain päivinä hän kysyy, kuinka maksan ruoan, jonka tuon kotiin. Tänään hän sanoo: »Näin unta Mamasta.»

Pidän kasvoni ilmeettöminä. »Taasko?»

Clara kääntyy katsomaan minua, hän on niin riutunut, että hänen silmänsä näyttävät uponneen kasvoihin. »Mama ei voinut hyvin. Hän kärsi.»

Astun saappaisiin ja pudistelen päätäni ikkunan läpi siivilityvässä valokeilassa. »Se oli pelkkä uni», sanon Claralle. »Ei kuolleet kärsi.»

Clara katsoo taas pois. »Aina sinä sanot noin.»

»Itse tuijotat liikaa sitä valokuvaa», sanon kengännauhoja sitoessani. Oikea käsi ei tärise tänään, ja tunnen helpotuksen pyyhkäisyn kun oikaisen itseni. Sitten ruumiissani kuitenkin välähtää kauhu, kun huomaan hiipuvan tulen takassa ja hupenevan halkopinon sen vieressä.

»No, sinä tuskin puhut hänestä», Clara kuittaa huokaisten.

Näen ikkunasta vilaukselta punapäätikan ja seuraan lumoutuneena, kun se nakuttaa nokallaan sammaleista puunrunkoa. Uusperustajien kaatumisesta on kulunut kymmenen vuotta, vuosikymmenen ajan olemme asuneet täällä Ark Island -saarella, ja minäkin haluaisin joka päivä hakata päätäni johonkin kovaan. Vedän terävästi henkeä ja sivuutan ainaisen nälän vihlonnan.

Lintujen näkeminen tuntuu vieläkin oudolta.

Ne täyttävät taivaan äänillä ja väreillä, ne rapisuttavat kattoja ja oksia. Kaikkialla ympärillämme ikivihreät puut kiertyvät taivasiin nöyrytmättä vuodenaikojen vaihtelulle. Täällä on aina kosteaa, vihantaa, kylmää. Järvet kimmeltävät tyyninä. Sumu saa kaukaiset vuorijonot näyttämään vesivärein maalatuilta hammasrivistöiltä. Ne, joilla on lämmin koti ja täysi vatsa, ovat sanoneet tätä maata kauniiksi.

»En ole pitkään», sanon napittaessani Papan vanhaa takkia. Leikkasin vuosia sitten armeijan arvomerkit irti tylsällä puukolla ja sain arven siinä hötäkässä. »Laitan uudet tulet kun tulen takaisin.»

»Okei», Clara sanoo hiljaa. Sitten: »Sebastian kävi eilen.»
Jäykistyn.

Jatkan pukeutumista hyvin hitaasti, kiedon äidin rispaantuneen huivin liian tiukasti kaulaani. Minut päästettiin eilen töihin tehtaalle, ja kotiin tullessani Clara oli jo unessa.

»Hän toi postit», Clara sanoo.

»Postit», toistan kaikuna. »Tuli tänne asti tuomaan postit.»

Clara nyökkää ja vetää sitten tyynynsä alta taitetun sanomalehden ja paksun, nimettömän kirjekuoren. Hän tarjoaa niitä minulle. Työnnän ne takin taskuun vilkaisematta kumpaakaan.

»Kiitos», sanon hiljaa. Ajattelen ohimennen, miltä tuntuisi viiltää Sebastianin kurkku auki.

Clara kallistaa päätään. »Et kuulemma mennyt viime viikon tapaamiseen.»

»Olit kipeänä.»

»Niin minäkin sanoin.»

Katson ovelle. »Ei sinun tarvitse sanoa hänelle mitään.»

»Hän tahtoo vieläkin naida sinut.»

Kohotan terävästi katseeni. »Mistä sinä sen tiedät? Miten niin?»

»Olisiko se niin kamalaa?» Clara ei vastaa kysymykseeni, hän hytisee rajusti. »Etkö tykkää hänestä? Luulin että tykkäät.»

Käännyn katsomaan pikku keittiötämme, pientä hellaa, huteraa pöytää ja tuoleja, joita emme koskaan käytä. Tiskialtaan yläpuolella roikkuvaa puista kylttiä.

Yhteiskuntamme
UUDESTI LUOTU
Tulevaisuutemme
UUDESTI MÄÄRITELTY

Katseeni lasittuu.

Olin kymmenen vanha, kun tulin kotiin ja näin mustakarhun tonkivan viimeisiä ruoanmurusiamme. Clara oli kolmevuotias, äiti oli ollut kuolleena kolme päivää. En muista karhun tappamista enkä äidin jäänteiden hautaamista.

Muistan veren.

Muistan, kuinka hinkkasin monta viikkoa lattialautoja. Claran pinnasängyn pinnoja. Kattoa. Äidin viimeiset sanat minulle olivat: »Laita silmät kiinni, Rosa», paitsi että äiti sulki silmänsä ja minä pidin omani auki. Äiti pani aseensa suuhunsa vain tunteja sen jälkeen, kun olimme kuulleet, ettei Papaa sitenkään teloitettaisi sotarikoksista. Hän oli vaihtanut meidät puolielämään, myi salaisuuksia viholliselle vastineeksi hitaasta

mätänemisestä vankilassa. Ajattelin, että Mama tappoi itsensä, koska ei kestänyt häpeää. Nykyään olen varma sen johtuneen siitä, että hän tiesi joutuvansa maksamaan Papan petoksesta.

Ehkä hän luuli, että lapset säästettäisiin.

Nappaan karhuntaljan kourusta ja kiedon sen tärisevän Claran ympärille. Hän vihaa taljaa. Hän sanoo, että karhun tuska roikkuu mökissä vieläkin, että se saa hänet yökkäämään vielä kaikkien näiden vuosien jälkeen. Kun hän antaa turkiksen asettua hartioilleen ilman vastalauseita, tiedän että tilanne on vakava.

»Jos menisit naimisiin Sebastianin kanssa, asiat muuttuisivat paremmiksi», Clara sanoo ja tukahduttaa vapinakohtauksen. Hän pitää yskätauon, hakkaava ääni poraa reian päähäni. »Sanktiot poistettaisiin. Eikä sinun tarvitsisi joka aamu esittää, että kaapissa on ruokaa.»

Katson häntä hitaasti silmiin.

Muistan Claran syntymän; katsoin vauvaa ja mietin, oliko Mama synnyttänyt nukan. Tajusin vasta myöhemmin, että olin varmasti itsekkin näyttänyt vastasyntyneenä yhtä kummalliselta: yhtä lasia ja seleniittiä. Katselen Claraa usein, kun hän nukkuu tai sairaus valtaa hänet niin totaalisesti, että hän vaipuu koomaan. Kolmentoista vanhana hän on herkkä ja optimistinen, ei lainkaan sellainen kuin minä hänen iässään. Vaikka meillä on seitsemän vuotta ikäeroa, olemme silti fyysisesti samanlaisia, meillä on järkyttävän kalpea iho, niin vaalea tukka että väri lähentelee valkoista ja häkellyttävän kylmän sävyiset silmät. Claran katsominen on kuin katsoisin menneisyyteen, millainen joskus olin, kuka olisin voinut olla.

Minäkin olin joskus pehmeä.

»Luulen oikeasti, että hän rakastaa sinua», Clara sanoo, ja tunne kirkastaa hänen katseensa. »Olisitpa kuullut miten hän puhui sinusta – Rosa, odota –»

En hyvästele siskoa.

Nappaan automaattikiväärin eteisen nurkasta, pujotan hihnan pään yli ennen kuin vedän rähjäntyneen balaklavan kasvoilleni. Astun ulos kylmään, paksut lumihiutaleet tarttuvat silmäripsiin oven pamahtaessa kiinni takanani, ja paukahdus peittää hetkellisesti miehen äänen. Muuta selitystä en säikähdykselleni keksi.

»Rosabelle», hän sanoo ja astuu hymyillen eteeni. »Yhä vaan sisältä kuollut?»

ROSABELLE

LUKU 2

Väistän luutnantti Soledadia ja juoksutan sormia hajamieleisesti pitkin kylmää asetta, joka roikkuu rinnallani. Hän ei ole enää sellainen luutnantti kuin aikoinaan, titteli on jääne toisesta ajasta. Tässä maailmassa Soledad johtaa saaren turvallisuusasioita eikä siis ole mitään muuta kuin glorifioitu kyylä. Ja tyranni.

Nyökkään vastaan tuleville tutuille, joiden katse mittailee jännittyneenä minua ja rinnallani kävelevää Soledadia. Lumi alkaa jo pysyä maassa, savupiipuista kiemurtelee savuspiraaleja, jotka tuhrivat taivaan kuin hutaistut siveltimenvedot. Asettelen balaklavan paremmin kasvoilleni, vanha villa pistelee ihoa. Olen kärsimätön.

»Luulin että tapaaminen on huomenna», sanon ykskantaan.

»Ajattelin yllättää sinut», hän vastaa. »Improvisoitu kuulustelu poikii usein kiinnostavia tuloksia.»

Pysähdyn ja käännyn katsomaan häntä.

Muistan ajan, jolloin Soledad oli nuori ja hyvässä kunnossa ja täynnä bravadoa, ajan, jolloin hän palveli isääni, Sektori 52:n sijaishallitsijaa ja ylipäällikköä. Nyt hän on jotenkin rotevarintainen mutta pehmeä, kumara. Iho on vahamainen ja tukka ohenee. Hänellä on ummehtunut aura, ja menneiden aikojen kaiku on luettavissa enää hänen kasvoiltaan. Hänen ohimoillaan sykähtelee pehmeä sininen hehku, hänen tummat silmänsä kirkastuvat hetkittäin ja himmenevät taas.

Oikea käsivarteni alkaa vapista omin luvlin.

Panen päivän suunnitelmat hiljaa uusiksi samalla kun tunnen Papan vanhaan takkiin ommellun salataskun sisällä lepäävän yksinäisen, mekaanisen avaimen painon. Ainoa

omistamani lukko on kiinni vajassa, joka nököttää naamioituna mökin takana joutomaalla ja jossa minun oli tarkoitus käydä ensin ja jota minun pitää nyt vältellä. Kukaan montussa ei tiedä lukosta, koska lukko on laitton; montun kotien on tarkoitus olla rajattomia. Meidän mielemmekin on tarkoitus olla koko ajan auki ja tarkastettavissa. Sellainen oli vanhempiemme tapa, Uusperustajien tapa.

Tarkkailu on turvaa, Papalla oli tapana sanoa. *Ainoastaan rikolliset tarvitsevat yksityisyyttä.*

Vilkaisen Soledadia, hän käyttää edelleen vanhaa maastopukuaan, jonka rintataskua koristaa menneen aikakauden kolmivärinen tunnus. Hän menetti toisen käsivartensa valankumouksen jälkeisissä kahinoissa ja kantaa proteesiaan ylpeästi hiha ylös käärittynä niin, että lihaksikkaan koneiston hopeinen kiilto näkyy.

»No niin», hän sanoo. »Voidaan hoitaa se täällä tai mennä takaisin keskustaan. Saat valita.»

Vilkaisen vaivihkaa ympärilleni, montun mökkirykelmän neliöikkunat hehkuvat aamun harmaassa valossa. Ihmiset kipittävät asioillaan pää painuksissa ja välttelevät katsomasta Soledadiin, eihän mies ole koskaan käynyt montussa aiheuttamatta jotain harmia. Täällä asutaan rangaistuksena, montun väki on erotettu muusta yhteiskunnasta rikkeen tai toisen vuoksi, mutta kukaan ei ole asunut täällä yhtä pitkään kuin Clara ja minä. Meillä ei ole koskaan ollut saarella muuta kotia. Uusperustajien komentajien lahtausta seurasivat kaoottiset viikot, Papa lähetti meidät Maman kanssa tänne ja lupasi tulla perässä mahdollisimman pian. Papa olikin jättäytynyt jälkeen tarkoituksella ja antautunut vapaaehtoisesti kapinalisille. Palkkioksi meitä rangaistiin heti saarelle tullessamme.

»Onko ihan pakko tehdä se nyt?» kysyn ajatellen Claraa, joka on kylmissään ja nälissään. »Tulisin mieluummin huomenna sovittuun aikaan.»

»Onko sinulla muka jotain suunnitelmia?» Soledad sanoo kuin olisi murjaisut vitsin. »Et sinä tänään saa tehdä tehdasvuoroa.»

Juuri silloin nälkä kouraisee minua terävästi ja salpaa melkein hengityksen. »Pari juttua vaan.»

Soledad tarttuu minua leuasta, ja minä tukahdutan puistatuksen. Tyynnytän mieleni, kun hän pakottaa minut katsomaan itseään. Hän katsoo minua pitkään silmiin ennen kuin päästää irti, ja minä nitistän rinnassani leimahtavan kuvotuksen, pakotan laukkaavan sydämeni hidastumaan.

Muistutan itseäni, että olen kuollut sisältä.

»On se vaan erikoista, etten tiedä, mitä ajattelet», hän sanoo, ja kulmakarvojen väliin muodostuu lovi. »Niin monta vuotta enkä ole vielääkään tottunut siihen. On aika vaikea uskoa, että puhut aina totta.»

Oikean käsivarren läpi kulkee uusi kevyt vapina. Olen saaren ainoa ihminen, joka ei ole kiinni Nexuksessa. Clarakin kytkettiin verkkoon ennen kuin Papa pidätettiin. Kaikki siviilit yhdistettiin neuroverkkoon Uusperustajien direktiivin nojalla juuri ennen loppua, mutta uusi hallinto purki ohjelman nopeasti. Soledad ja muut tykkäävät muistuttaa meitä, että sodan häviäminen johtui siitä, että kapinallisia ei ollut sirutettu.

Minulla ei ole hyväksyttävää tekosyytä.

»Sääli ettei sinua enää taideta saada verkkoon», Soledad sanoo lopulta. »Elämäsi olisi voinut olla helpompaa.»

Muistot leimahtavat eloon: kylmä metalli, tukahdutetut huudot, lääkehuuruiset painajaiset. Äidin kuoltua ei ollut ketään, joka olisi pyytänyt heitä lopettamaan. Ei ketään, joka olisi välittänyt, jos kokeilut olisivat lopulta vieneet minulta hengen.

»Veit sanat suustani», valehtelen.

Soledad vaihtaa asentoa. Siniset valosuonet sykkivät metallisessa käsivarressa, hopeiset sormet välkähtävät, kun

ne puristuvat nyrkkiin ja auki. »Noh», hän sanoo. »Mikset tullut tapaamiseen viime viikolla?»

Tuosta noin vain epävirallinen kuulustelu on alkanut. Tässä jäätävässä kylmyydessä. Naapurien katsoessa.

Tajuan, että Clara luultavasti näkee meidät ikkunasta.

Yhtäkkiä kuuluu huutoa, ja minun sydämeni nikottelee. Se rauhoittuu vasta, kun huomaan Zadien kaksospoikien, Jonahin ja Micahin, painivan keskenään lumessa. Toinen muksauttaa veljeään vatsaan, osumaa maustaa naurunremakka. Polveni ovat pettää, kun läheisestä mökistä leijuu nenääni aamiaislihan tuoksu.

Käännän katseeni takaisin Soledadiin. »Clara oli kipeä.»

»Koomassa?»

»Ei.» Katson pois. »Oksensi melkein koko yön.»

»Ruokaa?»

»Verta», tarkennan.

»Aivan.» Soledad nauraa. Hän mittailee Papan ylisuureen takkiin verhottua ruumistani. »Se käykin paremmin järkeen, kun te kumpikin näette nälkää.»

»Emme me näe nälkää.» Taas valhe.

Uusi annos ääniä saa hermostoni oikosulkuun. Läheiselle katolle laskeutuu kolisten varisparvi, ne raakkuvat aavemaisesti ja räpsyttävät siipiään. Katselen lintuja, joudun hetkeksi niiden mustien, kiiltävien sulkien pauloihin, kunnes kajahtaa kaksi korvia huumaavaa laukausta.

Jäykistyn automaattisesti ja pakotan sitten itseni rentoutumaan, sormet oikenemaan, sykkeen hidastumaan.

»Perkeleen linnut», Soledad mutisee.

Hän kävelee pudonneen ruumisparin luokse ja murskaa lintujen pienet, ontot luut jalallaan, levittää verta ja höyheniä lumiseen maahan. Räpyttelen silmiäni, hengitän hitaasti ulos kylmään ilmaan. Muistutan itseäni, että olen ollut sisältä kuollut monta vuotta.

Useimmat täällä vihaavat lintuja siitä hyvästä, mitä ne edustavat. Linnut tarkoittavat, että Uusperustajat on kukistettu, että projekti on epäonnistunut. Uusi valtakunta ja sen netturijohtajat – he ovat kaatuneiden ylipäälliköidemme lapsia – on ollut vihan kohde niin kauan kuin muistan.

Hoksaan, että Clara kyselee varmasti laukauksista.

»Olisi oikeita töitä, jos kiinnostaa», sanoo Soledad, joka pyyhkii nyt saappaitaan puhtaaseen hankeen.

Kohotan katseeni. Oivallan nopeasti. »Et tullut tänne kuulustelemaan.»

Soledad hymyilee minulle, mutta hänen katseensa on tutkimaton. »Sinä se et koskaan missaa mitään. Olen aina inhonnut sitä.»

»Kuinka monta tällä kertaa?» kysyn sydämen tykyttäessä kuin netturilla.

»Neljä kaiken kaikkiaan. Kolme on jo käsitelty. Viime yönä tuli yksi uusi ja hän on ehdottomasti...» Soledadin silmät kirkastuvat, epäinhimillinen sini lasittaa hänen katseensa. Yhtäkkiä hän kiepsahtaa ympäri, marssii lumessa painivien kaksosten luokse, tarttuu Micahia niskasta ja tyrkkää hänet vihaisesti maahan. »Menetitte juuri viikon ruoka-annokset.»

Jonah syöksähtää lähemmäs. »Mutta... Me vaan leikittiin...»

»Sinulta olisi lähtenyt silmä», Soledad äyskähtää ja nykäisee päätään tuttuun tapansa.

Micah kiljuu.

Jonah jähmettyy katse lukkiutuneena veljeen, joka makaa maassa nyt äänettömänä ja nytkähtelee rajusti. Kuuluu oven paukahdus ja äkillinen huuto, kun poikien äiti, Zadie, tulee paikalle juoksujalkaa. Soledad pudistelee päätään inhoten, ja Micah vapautuu halvauksesta. Pienen vaivannäön jälkeen poika virkoo äitinsä sylissä.

»Anteeksi, sir», sanoo Micah huohottaen. »En tarkoitanut...»

Soledad kohdistaa seuraavat sanansa Zadielle. »Jos nämä imbesillit jatkavat eläimellistä käytöstään, te saatte viettää lisävuoden montussa. Onko selvä?»

Naapurimökkien ikkunoissa pilkahtaa kasvoja.

Zadie nyökkää, mutisee jotain epäselvää, kerää lapsensa ja pakenee.

Jälkilöylyn hiljaisuudessa Soledad palaa luokseni ja silmäilee minua nähdäkseen jonkin reaktion, mutta olen huolellinen niin kuin aina enkä paljasta ensimmäistäkään tunnetta. Vain sillä tavalla olen selvinnyt täällä, missä minua ei tarkkaile ainoastaan systeemi vaan myös kaikkien vastaan tulevien silmät, oman siskonikin.

Tarkkailu on turvaa, Rosa.

Ainoastaan rikolliset tarvitsevat yksityisyyttä.

Ainoastaan rikolliset tarvitsevat yksityisyyttä.

Monta monituista vuotta minä uskoin kaiken, mitä isä sanoi.

Siihen aikaan Soledad oli perheystävä, siihen aikaan me asuimme lämpimässä, mukavassa kodissa, ruokaa oli yllin kyllin ja sisäkkö auttoi minua pukeutumaan silkkivaatteisiin ja letitti hiukseni. Äidin illallisjuhlien aikana hiippailin alakertaan, koska halusin kuunnella äidin naurua.

»Kuinka monta vielä ennen kuin sanktiot poistetaan?» kysyn ja vedän balaklavan pois. Tunnen hiusten sähköisyyden, rinnan puristuksen. Navakka tuuli piiskaa kasvojani, mutta jäätävä ilma tuntuu tervetulleelta kuumenneella ihollani.

Soledad ravistaa päätään. »En osaa sanoa. Isäsi on yhä elossa, syöttää yhä salaisuuksia viholliselle. Sinä olet kysymysmerkki niin pitkään, kun emme näe mieleesi.» Hän kohauttaa hartioitaan ja kääntää sitten katseensa sivuun. »Kaikkihan me teemme uhrauksia maamme turvallisuuden vuoksi. Tulevaisuuden turvallisuuden vuoksi. Tämä on sinun uhrauksesi, eikä se välttämättä koskaan pääty.»

Hän kääntää katseensa takaisin minuun.

»Hei», hän sanoo. »Voit tappaa ne kaikki kerralla tai yksitellen. Saat päättää itse. Kun on valmista, niin katsotaan, löytyisikö Claralle lääkettä.»

»Ja ruokaa», sanon liian nopeasti, pidän tauon, kokoilen itseäni hetken. »Ja polttopuuta.»

»Kaikki kerralla sitten», Soledad sanoo silmät siristyen.

»Kaikki kerralla», toistan. »Ja nyt heti.»

Soledad kohottaa kulmakarvojaan. »Oletko varma? Yksi heistä ei lakkaa kirkumasta. Rauhoite aiheutti keljun reaktion.»

Minulla on kummallisen lämmin olo. Ylipukeutunut. Harhautan itseäni tunkemalla balaklavan Papan takin taskuun, jossa odottava kirjekuori suukottaa käteeni paperiviillon. Kipu keskittää ajatukseni.

Ei heitä olisi pakko tappaa sillä tavalla.

Meidän riveissämme on maailman parhaita lääkäreitä ja tutkijoita, meillä on rutkasti kehittyneempiä ja inhimillisempiä tapoja tappaa ne satunnaiset vakoojat, jotka onnistuvat murtautumaan Ark Islandille.

Murhaamisen ei ole tietenkään tarkoitus olla humaania.

»Onko väliä, miten tapan ne?» kysyn armollisen tasaisella äänellä.

Helikopterin sähköinen humina vetää huomioni kohti taivasta. Clara näkee helikopterin. Hän tietää, mitä se tarkoittaa.

»Ei väliä.» Nyt Soledad hymyilee oikeaa hymyä. »Olet aina osannut olla luova.»

JAMES

LUKU 3

»Okei. No niin. Ei tässä mitään. Hyvin pyyhkii», sanon harpoessani edestakaisin pienessä sellissäni. Epäröin ja katson sitten sadatta kertaa ympärilleni.

Tai siis kai tämä on vankilan selli.

Täällä on puhdasta, mikä on outoa. Valaistuskini on hyvä, koko selli kylpee valossa, jonka lähde en pysty paikantamaan. Seinät ja lattia on tehty kiiltävästä metallista – niin kiiltävästä, että näen itseni joka suunnasta – ja vääntyneet heijastukset karmivat minua. Minulla ei ole aavistustakaan, kuinka kauan olen ollut täällä. Aina välillä selliin sumutetaan erikoista utua, ja joka kerta tunnun menettävän muutaman tunnin.

Nerokas suunnitelmani ei varsinaisesti suju suunnitelmien mukaan.

»Hei», sanon ja osoitan sumeisiin kasvoihini. »Ei syytä paniikkiin. Housuja ei ole viety eikä mitään ruumiinosiakaan, ja jos tänne on tarkoitus kuolla, niin eihän kukaan välittäisi järjestää meikäpojalle vessaa. Saisin kuolla paskaläjään –»

Kuin käskystä kuuluu mekaaninen hurina ja lattiassa oleva reikä paljastuu. Olen ollut täällä jo niin pitkään, että olen ehtinyt oppia, että aina kun sanon sanan *vessa*, paneeli liukuu sivuun ja paljastaa pohjattoman kuilun ja aukkoa reunustavat metallihampaat, jotka suorastaan lupaavat puraista meisselin pois. Pissaaminen ei ollut koskaan tuntunut yhtä helpottavalta ja hirvittävältä. Täällä on helvetin kamalaa.

Kokeilin huutaa muutakin, niin kuin »Tahdon pois täältä», »Senkin runkkarit» ja »Jäätelöannos», mutten saanut kuin uuden satsin sumua naamaan.

Onkohan kukaan kotona tajunnut, että olen kadonnut?

»Tietenkin on, ääliö», mutisen.

Adamia kyrpii. Warneria kyrpii jumalattomasti. Juliette saattaa jo itkeä. Jos selviän tästä, Kenji ottaa minut luultavasti hengiltä.

Viikko sitten tuntui hyvältä idealta yrittää murtautua Ark Island -saarelle. Tämä persläpi on Uusperustajien (he ovat siis fasistinen, maailman orjuuttamista tavoitteleva psykopaatti-hallitus) viimeinen henkäisy. Tämä on heidän vihoviimeinen turvapaikkansa, eikä kukaan ole koskaan onnistunut murtautumaan saaren puolustuksen läpi. Kotopuolella minua kohdellaan vieläkin kuin pikkulasta, joka ei osaa pyyhkiä omaa ahteriaan, ja siellä tällaiseen yritykseen ryhtyminen tuntui nerokkaalta. Ehkä minua viimeinkin kunnioitettaisiin, jos pystyisin tekemään sen, mihin edes kuuluisa Aaron Warner Anderson ei pystynyt. Ehkä minut viimeinkin nähtäisiin miehenä eikä kymmenkesäisenä poikana, joka itki isoveljensä perään joka yö.

»Hienosti meni, ääliö.» Paukutan päätäni seinään.

Jos koskaan pääsen takaisin kotiin, minun ei enää ikinä anneta tehdä mitään. Minun velipuoleni käytännössä pyörittää maailmaa vaimonsa kanssa, ja minut alennetaan sihteerihommiin. Takaisin vaippoihin. Kaikki turvallisuusluokitukset perutaan.

Naurahdan hermostuneesti ja upotan molemmat kädet hiuksiini. En tiedä, miten Juliette kesti eristyssellissä melkein vuoden ajan. En saata edes kuvitella, millaista kärsimystä hän oli joutunut kestäämään ennen kuin omin käsin junaili Uusperustajien tuhon. Tätä kiiltävää helvettiä katsellessani tajuan, etten koskaan arvostanut häntä riittävästi. Luulin etten voisi rakastaa häntä enempää kuin jo rakastin – hitto soikoon, hän ja Warnerhan kasvattivat minut – mutta kun kuvittelen, kuinka Uusperustajat kiduttivat häntä...

**VIILSIN TÄMÄN MIEHEN KURKUN
AUKI. KIRJAIMELLISESTI TAPOIN
HÄNET, JA NYT HÄN KYSYY,
PÄRJÄÄNKÖ MINÄ. MINUSTA
TUNTUU, ETTÄ HÄNESSÄ
SAATTAA OLLA JOTAIN VIALLA.**

Vihollisista rakastavaisiksi?
Enemmänkin murhaajasta ja uhrista
karkulaisiksi. *Katso minua* on kipunoiva
matka armottomassa ympäristössä.
Onko tunteilla sijaa maailmassa, jossa
ajatukset täytyy pitää kätkettynä?

